

Интернационална школа на Златния Розенкойц
Запознаване с Учението и Пътя на Златния Розенкойц
Тема № 5 Абсолютното и неоспоримо изискване.

В началото на тази пета и последна от този цикъл тема бихме искали още веднъж накратко да **повторим** това, което обяснихме в предишните теми.

Ние обяснихме следното:

1. Всичко в този свят е подчинено на закона на : **раждане, разцвет и упадък (умиране); изгрев, слава и залез**. По принцип в този свят не може да се намери нищо с вечна стойност. Човекът има задачата, въз основа на последния остатък от божественото в него, да възроди първоначалното божествено същество, микрокосмоса, в който живее, така че той да се завърне обратно в своята Божествена родина, първоначалното, вечно съществуващо божествено царство.

2. Насочихме вниманието ви към значението на думите: „**Моето царство не е от този свят**.“ Цялата човешка система се върти в един кръговрат, преминавайки от едната страна на завесата в другата и след това отново в първата. От раждане в материалната сфера към умиране в нея и раждане в огледалната сфера, а след това отново следва раждане в материалната сфера.

Така чрез смъртта човекът достига само до областите отвъд завесата, до огледалната сфера, но не и до Божието царство. Човекът, както и светът, се състоят от видима и невидима част. Божието царство е нещо съвсем различно и в никакъв случай не трябва да се приравнява с невидимата част от полето на нашето съществуване.

3. Ние ви очертахме структурата на цялостната човешка система с нейните различни финоматериални тела и сили.

4. Опитавме се да ви обясним, че **човекът е управляван**, че в никакъв случай не притежава така желаната от него свобода и че той не може свободно да определя и направлява съдбата си.

Човекът не знае кой всъщност е. Той не познава истинското си състояние и не осъзнава липсата си на свобода. Т.е. на него му липсва себепознание. Мисленето, чувстването, желанието и волята го държат затворен в един кръговрат.

В рамките на тези разсъждения можем да добавим и следното:

Човекът привлича това, към което насочва желанието си. Така той се свързва със съответните сили. Всеки човек притежава стремеж към пълноценен живот и се стреми да постигне желаната цел. При това няма значение какъв е характерът на желанието, дали в светски смисъл то е добро или лошо, дали става дума за материални или нематериални ценности. **В съответствие с желаното, с това, към което се стреми, ще дойде и отговорът.**

Сега може да кажете: „Аз все пак копнея за Христос и следователно моето желание също ще бъде удовлетворено от Христос.“

Но отговорете си честно на въпроса: **Какво разбирате под „Христос“?**

Желанието на „аз“-а със сигурност ще бъде удовлетворено, но не от чистите сили на Христос от Божието царство, защото Христос и Неговото царство не принадлежат към познатия ни природен порядък, в който **желанието може да произтича единствено от аз-съзнанието и от кръвта.**

„Аз“-ът и кръвта („плът и кръв“) не могат да наследят Божието царство (1 Кор. 15:50). Когато въпреки това Божието царство се търси на тази основа, може да се развие само обикновена природна сила, мистицизъм и окултизъм.

Отговорът тогава със сигурност е имитация на Христос; единствено се установява връзка с етерните области в отвъдния свят.

Виждате ли заблудата? Вие търсите Христос от истинското Божие царство, но не можете да Го приемете и да се облечете в Него, защото не Го познавате. В това се крие и обяснението на факта, че много хора, особено онези, които искрено търсят Бога, не могат да се примирят с християнската теология и разочаровани се отвърщат от нея. Те не виждат взаимовръзките, досега не са разбрали, че **следването на Христос е възможно само на основата на Божественото в нас и че този първичен принцип първо трябва да бъде съживен.**

Ако гледаме сериозно на следването на Христос, ако наистина искаме да бъдем Негови последователи, трябва да осъществим „новораждането от Вода и Дух“ (Йоан 3:5).

Това е новораждане от божествената първична субстанция (Вода) и от всеобхватния божествен Дух. Това е и най-първата християнска задача.

Ап. Павел, великият Посветен, ни разкрива една тайна, когато казва: **„Аз всеки ден умирам по малко“** (1 Кор. 15:31). Под това умирање се има предвид **умирането на „аз“-а**, за което говори и Буда. Колкото повече успяваме да смалим „аз“-а си, толкова повече Другият в нас, първоначалният божествен човек, ще расте. „Аз трябва да се смаявам, а Той – Другият в мен, божественият човек, трябва да расте!“

Ако обаче останем такива, каквито сме сега, тогава този Другият, който е „по-близо от ръцете и краката“ (Лука 17:21), няма да намери място в нас. Той не може да се изяви. Тогава завръщането в Бащиния дом е илюзия и всъщност не може да се говори за християнство или за следване на Христос.

„Новораждането от Вода и Дух“ е процес на развитие, свързан с разтварянето на настоящото ни личностно аз-съзнание, което е земно и преходно, и един ден така или иначе ще умре. За да се придобие ново съзнание – съзнанието на Духовно-душевното човешко същество, е необходимо личността да се промени и „азът“ да бъде принесен в жертва в името на израстването на Духовно-душевното човешко същество. Чрез тази жертва се създава пространство за растежа на напълно ново душевно тяло. **Но за да се постигне това, знанието е незаменимо! На първо място – себепознанието.** Без това себепознание човек не може съзнателно да се промени.

Придобиването на познание и себепознание трябва да върви ръка за ръка с и да се подхранва от вътрешния копнеж да възстановим „скритото общуване с Бога“. Трябва да има настойчиво желание, подобно на носталгия, да застанем на Пътя към Бащиния дом и да го извървим.

Когато и двете условия са изпълнени, кандидатът ще бъде в състояние да се промени, да се откаже от своя „аз“ в името на Другия. Той трябва да достигне състоянието, което се описва с думите: **„В света, но вече не от света.“**

Този процес на преминаване **от „аз“-съзнанието към всеобхватното Христово съзнание** е нещо съвсем реално и постижимо. Това е пътят на вътрешно силните. Но този път от ограниченото „аз“-съзнание към всеобхватното, всепроникващото, всичко разпознаващо, първоначално божествено всесъзнание **трябва да се извърви.** Това изисква различно жизнено поведение. Това е поведението на душевния човек, който чрез него отново установява връзка с Новото жизнено поле, Царството на Божиите деца и може да влезе в него.

С тези думи ви представихме накратко Универсалния път.

Ние ви очертахме накратко Пътя, който стои пред вас и по който и ние вървим. От всичко, което ви разяснихме, сега трябва да си съставите представа за този Път, който стои пред вас и да решите дали искате да вървите по него.

Представа, която не само ви дава себепознание, но и по-висша философия, мъдрост за света, познание за всемира и която едновременно с това ви предлага нови възможности. **Познанието ви е необходимо, за да не останете просто зрител и слушател, а да вземете решение да участвате в това развитие.**

Невежият човек често се вкопчва в неща, които са нереални. Той търси вечни ценности там, където те не могат да бъдат намерени. Това е и причината, поради която не можем да намерим сигурност в този свят, въпреки че се стремим към нея с амбиция и усърдие.

Въпреки това ние полагаме усилия да придобием тази сигурност с изтънченост и упоритост. Многобройни трагични конфликти и разочарования ни сполетяват, когато не разберем със сърцето си, че всичко, абсолютно всичко, което е от този свят, е преходно.

Цялото страдание в този свят се корени във факта, че човекът непрестанно се опитва да утвърди вечността във времето. Ето защо ни се казва: **„Търсете преди всичко Божието Царство, и всичко останало ще ви се придаде.“** (Мат. 6:33). С тези думи ясно се посочва какъв ред трябва да спазваме: **не първо да довършим това или онова в този свят, защото в този свят никога няма да приключим с активностите си и никога няма да имаме време.**

От нас се изисква да се отвърнем от егоцентризма си, от насочеността си към нещата от този свят, и да се насочим към първоначалното Божие царство. Как може да се постигне това? Чрез възприемане на такъв начин на живот, при който **човек вече не участва в трескавите активности в този свят, а е просто наблюдател.** Както казва Лао Дзъ в произведението си „Дао дъ Дзин“, той стои в центъра на безкрайно въртящото се колело на този свят, където няма спорове и кавги, борби и войни, а само мир и тишина.

Да, защото в този свят властва законът на борещите се една с друга противоположности: ден и нощ, светлина и тъмнина, дясно и ляво, мъж и жена, любов и омраза, добро и зло. И двете гледни точки принадлежат на този свят. Ако един човек е лош, ние знаем, че той не се стреми към божественото. Ако обаче иска да бъде добър в този свят, той се стреми към доброто на този свят, но все още не към божественото добро, към Единственото добро.

Само човекът, който живее в този свят, но вътрешно вече не е част от него, създава в себе си вакуум, в който божественото отново може да намери своето място. В източните религии това „несъществуване“ или „умиране“ се нарича също „недеяние“, nereагиране на нещата от този свят.

„Не знаете ли, че сте храм на Бога?“ (1 Кор. 3:16)

В тази връзка си спомнете и изгонването на търговците от храма (Мат. 21:12).

Докато все още сме заети с нещата от този свят, не можем да чуем Божия глас. Външните влияния, нашите желания и волята ни са толкова силни, вдигат толкова силен „шум“, че не можем да чуем „Гласа на Тишината“, Гласа на Бога в нас. Ето защо трябва да не реагираме на външните влияния, да укротим желанията и стремежите си, да се смирим и да постигнем вътрешна тишина, за да вървим успешно по Пътя на освобождението. Едва тогава „Гласът на Тишината“ може да бъде чул и абсолютната тишина се превръща в диалог. Само по този начин може отново да се възстанови „скритото общуване с Бога“.

Това състояние обаче никога не може да бъде постигнато чрез тренировка, защото тогава се задейства волята на тази природа. Постигането му е възможно само когато вече не обръщаме внимание на шепота на този свят, включително и на този от отвъдното; когато се научим да разграничаваме реалността от илюзията.

Тук ще цитираме от „Гласът на тишината“ на Елена Блаватска:

„Ако твоята разцъфтяваща душа дава ухо на тревогите на света, ако твоята душа откликва на ревящия глас на голямата илюзия, ако твоята душа, ужасена от гледката на сълзите от пареща болка и оглушена от воплите на скръбта, се скрива като плаха костенурка в черупката на своя аз - тогава знай, о, ученико, че твоята душа е недостоеен храм за скрития Бог.“

„Преди душата да може да вижда, трябва да се постигне вътрешната хармония, плътските очи трябва да станат слепи за всякакви илюзии.

Преди душата да може да чува, човекът трябва да стане глух както за виковете, така и за шепот, както за рева на побеснелите слонове, така и за звънкото жужене на златното колибри.“

За това не са необходими мистични екзалтации или окултни практики, а себепознание, съчетано с пламенно желание за завръщане в Божието царство – преход от познаване към разпознаване, от съзерцание към проникновение, от живот към преживяване.

Човекът е готов на много неща. Като идеалист той се качва на барикадите. Той се ангажира с много и разнообразни предполагаеми ценности. Той е готов дори да се пожертва за една или друга кауза. Той иска също да вярва в Бога и копнее, да, жадува за Божието царство. Когато обаче става въпрос да промени своята същност, тогава се появява резервираност и съмнение. Но вие ще разберете: докато оставаме такива, каквито сме, първоначалното, Земята на истинския живот, Божието царство, остава затворено за нас.

Трябва да се преодолее диалектичното земно съзнание, за да може новото, небесното съзнание, да заеме мястото му.

Това е абсолютното и неоспоримо изискване, защото съществуването на едното изключва другото. Преходът от едното съзнание към другото е мигновен!

Където изгрее Светлината, тъмнината изчезва.

Където има приятелство, не може да има и вражда. Това е съвсем прост закон.

Не може от една страна усърдно да се преследват благата на този свят, а от друга – да се очаква, че ще се наследи истинското Божие царство.

Който сериозно полага усилия да възстанови „скритото общуване с Бога“, който се стреми да възстанови връзката с първоначалното Божие царство, ще намери вратата към Братството на Розата и Кръста широко отворена. Там не се проповядва нито ново учение, нито нова философия, а се предава единствено чистото Универсално учение. Братството на Розенкойцерите показва пътя към свободата на истинския живот в Бога и същевременно дарява на искрено жадуващите силата да поемат по Пътя към първоначалното Божие царство.

Вие сами решавате дали искате, заедно с Школата на Златния Розенкойц, заедно с нас, и на основата на Универсалното учение, да създадете условията за завръщане в Божествения Бащин дом, или да продължите да натрупвате мъчителни опитности в този живот, чийто край е неотменимата сигурност на смъртта.

Въпреки това искрено се надяваме, че ще можете да вземете правилното решение.

„Ключът към осъществяването“ е за всеки, който истински копнее, защото „Който е жаден, нека дойде и даром вземе Водата на Живота!“